

bärga i land, då ett hundratal maori plötsligt uppenbarade sig för de vita. Kapten Guard kunde själv hjälpligt göra sig förstådd på maorispråket och öppnade en parlaver med infödingarne, lovande dem riklig belöning, om de ville vara de vita behjälpliga att föra i land vad som kunde bärgas från vraket och sedan sända en budbärare till de vita i Port Nicholson med begäran om undsättning. Maorierna tillhörde Ngatiruanui-stammen, som då ännu ej hade haft beröring med missionärerna. De ville ej lyssna på dessa, i deras tycke helt visst »vansinniga förslag». Här hade ju Atua skickat sina barn en den finaste present, och det vore en *straffbar* handling att försmå den! I stället för att inlåta sig på några underhandlingar, började de därför att plundra vraket, och Guard, som i tio år haft beröring med Maori, förstod allt för väl, att hans besättning med sina 10 gevär ej hade någon utsikt att försvara det. Maorierna »skalade» därför allt från vraket och började sedan »taga hand om» de förråd, de skeppsbrutna själva bärgat i land. Förgäves sökte Guard och en annan maoritalande man av besättningen få vildarne att lyssna på nya förslag och erbjudanden. De bara skrattade åt *pakeha*, men intet hot mot deras liv kom ännu fram, och de lägrade sig på andra sidan den lilla floden.

Så gick ett par dagar, då, den 7 maj, en ny kontingent på över 300 maorikrigare infann sig, och dessa upplyste de skeppsbrutna omedelbart om, att de om *tre dagar* skulle (delvis åtminstone) befinna sig i maorimagar! Då detta meddelande var avlämnat, togo de resten av de vitas förråd med sig över ån och började sedan dansa *Haka*, både den dagen och den följande.

De skeppsbrutna höllo nu råd och beslöto att sälja sina liv så dyrt som möjligt, då all utsikt till räddning syntes vara utesluten. Fru Guard var en modig kvinna och var likaså beredd att göra bruk av den pistol, hon fått av sin man. Men väntan — denna väntan var förskräcklig. — —

På morgonen den 10 maj hade en av matroserna varit nere